

Je angsten overwinnen in een pretpark

Posted on 14/04/2022

Wie mij een beetje kent, weet dat ik een fervent en frequent bezoeker ben van de Efteling. Wat de meesten niet weten is dat ik daar niet slechts ben ter vermaak, maar ook om nog resterende angsten te overwinnen. En nee, ik ben niet bang voor de heks of de boze wolf. Het Sprookjesbos is en blijft mijn favoriet. Angst voor hoogtes en het verlies van controle, daar gaat het om.

In vergelijking met het verleden zijn er tegenwoordig weinig dingen meer waar ik bang voor ben. Ik geef gastlessen op school, lezingen voor volle zalen en tijdens signeesessies spreek ik iedereen spontaan aan. Allemaal zaken waar ik vroeger niet aan moest denken. Ze hebben wel één ding gemeen: ik heb de controle. Tijdens een lezing bepaal ik wat ik vertel en bij een signeesessie leid ik het gesprek. Er is een plek in de Efteling waar verlies van controle (en hoogtes, want dat is ook een dingetje) samenkomen en dat is bij de achtbanen. Locaties waar ik vroeger met een grote boog omheen liep en al misselijk van werd als ik die karretjes zag gaan.

Vorig jaar tijdens mijn IC-opname is er een knop omgegaan. Terwijl ik nog aan de beademing lag zag ik een televisie fragment van de Euromast en mijn eerste gedachte was: daar wil ik op, om van het uitzicht te genieten. Ik ben er ooit op geweest, maar toen ik de lift uitstapte weigerden mijn benen dienst. Ik had geen controle meer over mijn lichaam laat staan dat ik kon genieten van het uitzicht. Maar als je op het randje van de dood hebt gebalanceerd, kijk je anders tegen het leven aan. Waarom zou je jezelf nog beperkingen opleggen door je angsten? Het was de geboorte van een nieuwe uitdaging.

De Efteling leek mij de perfecte plek om het gevecht met mijn laatste vijanden aan te gaan. Ik begon simpel met het bedwingen van *Max & Moritz*. Al snel volgde *Vogel Rok*, de *Vliegende Hollander* en *Joris en de Draak*. In het begin vond ik het doodeng, dat mogen jullie best weten. Als je eenmaal in het karretje van de attractie zit kan je geen kant meer op. Dat was peentjes zweten en de eerste rit in de *Vliegende Hollander* was dan ook met mijn ogen dicht. Nu ben ik op het punt dat ik er zelfs van kan genieten en mij afvraag waarom ik niet veel eerder deze stap heb gezet. Ik heb mijzelf de afgelopen vijftig jaar heel wat plezier misgunt, maar zo werkt dat nu eenmaal bij angsten. De volgende stap wordt de *Python* en uiteindelijk *Baron 1898*. Dus mochten jullie ooit iemand met een vreugdekreet de laatstgenoemde attractie zien verlaten, kijk dan niet gek op. Dat ben ik, maar dan wel zonder hoed. Die blijft voor de gelegenheid in de auto achter ... hoeden en achtbanen gaan nu eenmaal niet goed samen.